

Redaksjonens hjørne

ForeningsNorge - en utdøende institusjon?

I høst har jeg deltatt på flere steinmesser og arrangementer. Kanskje ikke lenger for å kjøpe så mye nytt til samlingen, men mer for å møte venner og likesinnede. Både Mossemessa og steinmessa i Västerås besøkte jeg med stor glede.

I Moss var det vel ikke så mye nytt for meg, men lørdagen gikk fort i god prat med venner. I tillegg var det lagt flere møter til messa, så det ble en ganske stor ansamling av steininteresserte. Messa har endret karakter og ingenting er «som før». Noen mente det var for få mineraler og for mye smykker, andre syntes det var for få besøkende. Begge deler er sikkert riktig, MEN vi får det vi «fortjener»; hadde vi vært flinkere til å stille opp på det som arrangeres, så ville helt sikkert messa vært bedre besøkt og flere hadde kanskje blitt fristet til å komme med mineraler for salg. Vi må erkjenne at vi jobber mot en felles fiende – forgubbingen!

Messa i Västerås ga meg mye. Er svenskene flinkere enn oss? Der var det flere bord med mineraler, mer mennesker, men den gode stemningen var også i Moss. Det var hyggelig på alle måter i Västerås, men Sverige har heller ikke mange treffpunkter igjen. Hvis jeg nevner messene i Kopparberg, Hällekis/Kinneulle, Göteborg og Västerås, er det noen jeg glemmer? Norge har jo i tillegg til Moss også Eidsfoss og Mineralsymposiet! Kanskje er det ganske likt, så vi får holde i hevd det vi har, så lenge vi klarer. Vi må bare møte opp på alt som skjer, også i foreningene, for hvis ikke er vi snart en utdøende institusjon!

Eller ikke?

Vi er definitivt inne i en brytningstid. Mens tradisjonelle foreninger sliter (i alle fall noen), så ser vi at nettgrupper dannes i sosiale medier; noen åpne, noen lukkede. Er dette fremtiden?

Det kan godt hende. Flere foreninger sliter i forhold til «krav» fra medlemmene og plikter i forhold til å

besette styreverv. Ildsjelene begynner å bli lei og det kommer få nye til.

Vi VET at det er mange steininteresserte som ikke er tilknyttet en forening, men som foretrekker å «møtes» på nett. Turer og treff kan avtales og ting skjer på en mer impulsiv og spontan måte, uten at noen ildsjeler blir slitne. Kanskje dette er fremtiden. Kanskje er det slik vi egentlig vil ha det? Eller klarer vi en kombinasjon «foreninger/nett» i fortsatt mange år?

For bladet Stein er dette en sak vi må tenke på, for hvor mange flere nedlagte foreninger tåler vi, før økonomien setter en stopper for utgivelsene? Er fremtiden et «blad» man leser på nett og som kun ligger ute på nett og ikke lenger i papirutgave? Kanskje det.

NAGS har foreløpig ikke åpnet for direkte medlemskap. Nå må alle være knyttet til en forening for at man skal kunne ta del i det organiserte landsomfattende samarbeidet. Med direkte-medlemskap og en nettutgave av bladet, ville vi lettere nå ut til samlere som ikke har en forening nær seg. Da vil nettselskaper ta over den rolle Posten har hatt hittil. Kanskje må vi dit.

Det er mye vi må ta stilling til i tiden fremover, men en ting er sikkert; jobben med å lage bladet vil være den samme.

God Jul til dere alle fra Thor og de andre i redaksjonen.

PS. Har du tanker og synspunkter om dette, så hører vi gjerne fra deg. Litt debatt i Stein hadde ikke gjort noe.

